

داریم! نداریم!

سیدمصطفی هاشمی طب

سرانجام کاغذپاره‌های مصوب شورای امنیت سازمان ملل علیه ایران از تعلیق خارج شد و بار دیگر به جریان افتاد. کاغذپاره‌هایی که با تمسخر رئیس‌جمهور وقت ایران باعث انزوا و میلیاردها دلار خسارت به ملت ایران شد و اگر معاهده برجام به قول برخی معاهده‌ای نامناسب و بدفرجام بوده است، پایه اصلی آن همین قطع‌نامه‌های سازمان ملل بود که در وقت خود به‌دلیل خودبزرگ‌بینی ما و دست‌کم‌گرفتن دشمن و البته نیت پلید استکباری قدرت‌های بزرگ و صهیونیسم علیه ایران تصویب شد. بعد از آن چه قبل از برجام، چه بعد از برجام و چه بعد از تجاوز ۱۲روزه اسرائیل، دولت‌های ما- اصلا و ابد- به فکر تطبیق شرایط اقتصادی و اجتماعی داخلی با شرایط تحریمی نیفتادند و جامعه را رهاشده به حال خود گذاردند. حالا رئیس‌جمهورمان می‌فرماید: آب نداریم، برق نداریم، گاز نداریم و شکایت از وضع موجود می‌کند. بنده عرض می‌کنم با وجود همه شلختگی‌ها و عدم تطبیق با شرایط تحریم و جنگ بالقوه و بالفعل آب داریم، برق داریم، گاز داریم، فاضلاب داریم، پساب داریم، پسماند داریم، معدن داریم، نفت داریم، جنگل داریم، کشتزار داریم، آفتاب داریم، اما ژاپن و کره که گاز ندارند، نفت ندارند، معدن ندارند ولی ما تورم ۴۵ درصد داریم و بز می‌دهیم و حرف‌های بزرگ می‌زنیم و آنها وقتی تورمشان حتی اگر یک درصد باشد، به فغان می‌آیند و نخست‌وزیرشان استعفا می‌دهد.

اگر عقل اداره و مصرف بهینه نداریم، چرا ناشکری خداوند را که این‌همه نعمت به ما داده است می‌کنیم، مگر خداوند نغرموده «لئن شکرتم لازیدنکم و لئن کفرتم ان عذابی لشدید».

اگر دریاچه ارومیه را خشک کرده‌ایم، اگر زاینده‌رود را تهی کرده‌ایم، اگر آب کارون را شور کرده‌ایم، اگر باعث نشست دشت‌ها و شهرها شده‌ایم، به معنی نداشتن نیست، بلکه به معنی نداشتن عقل معاش است. چگونه در هشت سال دفاع مقدس که درآمد سالانه ارزی فقط پنج تا شش میلیارد بود، کشور اداره شد و حالا می‌گوییم هیچ نداریم! روزانه معادل هشت میلیون بشکه نفت و گاز مصرف می‌کنیم و باز می‌گوییم نداریم! «گفت چشم تنگ دنیا دوست را/ یا قناعت پر کند یا خاک گور».

وقتی اشتباهی مصرف سیری‌ناپذیر باشد و هرچه باشد کم است، مردم و دیگران هم به آن تاسی می‌جویند. در هر شرایطی، عقل حکم می‌کند که تدبیر مناسب اندیشیده شود، گو اینکه اصولا اسراف و تبذیر به‌منابه عملی صواب در کشور ما رخ داده است. جالب آنجاست که در حرف افراطی و در عمل تفریطی یا برعکس هستیم. می‌گوییم به‌به! امام (ره) نصف لیوان آب را که می‌ل می‌کردند، روی لیوان کاغذی می‌گذاشتند که نصف دیگر آلوده نشود تا آن را بعدا مصرف کنند، ولی در عمل با وجود همه داشته‌ها می‌گوییم نداریم! مثل اینکه طبق آمارهای رسمی در ۱۰ سال گذشته ۲۸۰ میلیارد دلار ارز به بازار ریخته‌ایم و همه آنها از کشور خارج شده، ولی می‌گوییم ارز برای دارو و شیرخشک نداریم! مثل آنکه جلوی قاچاق گازوئیل و بنزین را دانسته نمی‌گیریم و برای جبران آن بنزین وارد می‌کنیم؛ در محله ما درختی است که مزاحم عبور و مرور است (خیلی هم قطور نیست) آن را با چنگ و دندان حفظ می‌کنیم ولی جنگل‌های هیرکانی شمال را کف‌بر می‌کنیم! آقای رئیس‌جمهور به جای آنکه بگوید آب نداریم، برق نداریم، گاز نداریم، بگوید تدبیر نداریم، رودریاستی داریم، قدرت جلوگیری از فساد را نداریم، وزیر متخصص نداریم، وقت برای کارشناسان نداریم، درک ارزش‌های والا را نداریم، دوری‌گزینی از پوپولیسم را نداریم و خلاصه آنچه خوبان همه دارند را ما نداریم. آن وقت است که درد بیان شده و حکیمی می‌خواهد که درمان کند، شاید بتوان این حکیم را از سوند، فلانند، زاین و سنگاپور وارد کرد تا نداشته‌های ما جبران شود و داشته‌های ما مورد بهره‌برداری درست قرار گیرد، آن وقت است که می‌توان گفت آنچه خود داشت ز بیگانه تمنا می‌کرد.حتما خواهند گفت تحریم هستیم. اینکه اقرار بیشتر به ضعف و عذر بدتر از گناه است. تحریم هستیم و این‌همه شلخته و بی‌حساب و کتاب هستیم. اگر کشوری تحریم می‌شود، اگر کشوری در معرض جنگ قرار می‌گیرد، چاره آن شلختگی و اسراف و بی‌تدبیری نیست. چرا باید دردها را پنهان کنیم و بر آتش مصرف و بی‌برنامگی و هزروزی بدمیم. چاره تحریم، در معرض جنگ بودن، تهدید فرامیزی، لبخند زوگوند و داد از نداری‌ها نیست.

پنجشنبه ۳ مهر ۱۴۰۴
۲ ربیع الثانی ۱۴۴۷
۲۵ سپتامبر ۲۰۲۵
سال بیست‌ودوم
شماره ۵۲۱۲
۳۰ هزار تومان
۱۲ صفحه

ایران، این کهن‌ترین تمدن پیوسته جهان، همواره در برابر تندبادهای تاریخ، استوار ایستاده است

جهان در دو سال گذشته، نظاره‌گر تجاوز به تمامیت ارضی دولت‌ها و هدف‌گیری عریان رهبران ملت‌ها بود

دشمنان ایران، تاخواسته اتحاد مقدس ملی را قوام بخشیدند

مسعود پزشکیان در مجمع عمومی سازمان ملل تأکید کرد:

ایران هرگز به دنبال سلاح هسته‌ای نبوده و نخواهد بود

سال‌هاست کشور من از سرسخت‌ترین حامیان ایجاد منطقه عاری از سلاح‌های کشتار جمعی بوده است

باور داریم که آینده منطقه و جهان باید بر پایه همکاری، اعتماد و توسعه مشترک شکل بگیرد

جنايت‌كارانی که با کشتن کودکان قلدری می‌کنند، شایسته نام انسان نیستند

این گزارش را در صفحه ۳ بخوانید. عکس: Reuters

محسن پاک‌نژاد، وزیر نفت

اسنپ‌بک، محدودیت جدیدی برای فروش نفت ایجاد نمی‌کند

برگزیده‌ها

تفاوت ایران و قطر در واکنش به تجاوز اسرائیل

استقلال ملی یا ثبات بازار؟

«شرق» از آخرین تکاپوهای دیپلماتیک در آستانه بازگشت قطع‌نامه‌های شورای امنیت گزارش می‌دهد

ماراتن زمان

برگزاری «نمایشگاه آثار جشنواره کاریکاتور یاج‌نیوزها» در خانه هنرمندان

باج‌نیوزها در کمین هستند

گزارشی از ناگفته‌های زنان راهنمای سفر و فعالان گردشگری درباره تبعیض‌ها، نادیده‌گرفتن‌ها و پس‌زدن‌ها در این بخش

خارج از میدان

جرخش موضع ترامپ علیه روسیه و خوش‌بینی زلنسکی

پوتین در تله زمین و زمان

بررسی وضعیت بحرانی رودخانه‌ای که ۷۰ درصد مزرعه‌های برنج کیلان را تغذیه می‌کند

بخت سیاه «سفیدرود»

هفته دفاع مقدس گرامی باد

شهیدان، جانبازان، آزادگان، فخر آفرینان

روزی که چندی پیش دوستی عزیز و قدیمی، معمار و شهرساز، از من خواست درباره پروژه‌های اولویت‌دار شهر رشت نظرم را برایش بنویسم، به او گفتم که بایسد با دوستان رشتی‌ام مشورت کنم تا جوابی درخور تقدیمش کنم. بعد که هفته گذشته به رشت آمدم، از دوستان فعال حرفه‌ای‌ام در حوزه شهری و محیط‌زیستی خواهش کردم جلسه‌ای بگذارند تا به گفت‌وگو بنشینیم و اولویت‌ها را از فهرستی که آن دوستان شهرساز برایم فرستاده بودند، از دل بحثی حرفه‌ای، نظری، تجربی و محلی بیرون بکشیم و برای‌شان بفرستیم تا در صف اول طرح‌شان مطرح کنند. اصلا باورم نمی‌شد که طرح این پیشنهادها درست شب قبل از جلسه موعود، بین چند خانم از دوستان در کافه شهرک‌مان من را پیشاپیش به پاسخ‌هایی درخشان برساند. خانم‌ها نه معمار بودند، نه شهرساز، نه دکتر بودند، نه مهندس. اما پاسخ‌های‌شان چنان حرفه‌ای و واقعی بود که مطمئن بودم بهترین جواب‌ها هستند. البته همیشه اصل معجزه در جزئیات نهفته است، که همین‌جا برای‌تان شرح خواهم داد. همان پرسش‌هایم در یکی، دو جمع حرفه‌ای دیگر هم ادامه پیدا کرد و تکمیل شد، اما خماش را -به قول فرانسوی‌ها- همان خانم‌های خانه‌دار متفکر و با تحصیلات غیرحرفه‌ای، همان اول گفته بودند. باید بگویم من خودم از میان پروژه‌های اولویت‌دار، تمام حواسم به بحث‌های حول کمپین «هشدار برای ایران ۴۶» بود؛ یعنی بحث جلوگیری از احداث پل‌های هوایی متعددی که سال گذشته تمام بودجه شهرداری رشت را به خود جذب

کرده بود و همچنان ادامه دارد. هیاهو درباره آب‌های آلوده رودخانه‌ها و شیرابه زباله‌های رشت در جنگل سراوان هم در طول سال‌های گذشته کم نبود. اما چه کسی باورش می‌شد آگاهی‌های مردمی در سطح محلی خانم‌های شهرک ما این‌قدر موشکافانه به مسائل ناظر باشند؟! خانم‌های کافه خیلی ساده ایده‌های‌شان را روی میز می‌ریختند و از یادگیری پیشی می‌گرفتند. صحبت به طور طبیعی از غذا شروع شد. یکی گفت: کیفیت غذاهای محلی و سستی مهم است. ما تورسیم در اولویت‌مان نیست، ولی شهرداری باید به کیفیت غذاها و شیرینی‌های محلی مثل رشته خوشکار و کاکا نظارت داشته باشد. شهر رشت به‌عنوان شهر خوراکی‌های خوشمزه نباید سطحش پایین بیاید. معلم ورزش مان هم دوست داشت خیابان‌های غذا Food Streets بیشتر باب شوند تا به جوانان بی‌پول هم خوش بگذرد. اما درباره کالبد شهر رشت، خانم دیگری فوری طرح کرد: «این پل‌های هوایی بی‌ربط چیه که دارند پشت سر هم روی بلوارها می‌زنند؟ جلوی تمام دید ما از خیابان و آسمان را می‌گیرد. تازه همه چیزش غلط اجرا می‌شود. تیرهای چراغ برق همه‌جا افتاده وسط راه کنارگذر پل هوایی». از پیاده‌روها هم جایی باقی نمانده که آدم توش راه بره!». درست همان نکاتی را گفت که ما هم سال قبل دیده بودیم و نوشته بودیم. خانم‌ها گفتند: پارکینگ در وسط شهر و نزدیک پیاده‌راه فراوان است و لازم نداریم. برعکس اتوبوس و ون و وسیله حمل‌ونقل عمومی نداریم.

به نام پروردگار نیکي ها پندار نیک ، گفتار نیک ، کردار نیک بانوده فراوان پرواز بی بازگشت شادروان بانو

ثریا علی‌زاده (امیر مظاهری) مادری دلسوز و مهربان ، پشت و پناه فرزندان ، عاشق بستانک و دوستدار گل و گیاه که با شکيبايي و راستي زندگي کرد را به اطلاع کليه بستانک ، دوستان و آشنایان عزيز مي‌رساند:

مراسم یادبود:

آن مرحومه روز جمعه چهارم مهر ماه – ساعت ۱۶ الی ۱۹

به آدرس: شهرک غرب- خیابان مهستان - خیابان گلستان جنوبی برج ۸۲ مهستان - سالن اجتماعات برگزار می‌شود.

از طرف خانواده و خانواده امیر مظاهری

بنیادین انقلاب اسلامی
دفاع مقدس و نهضت